

UZASADNIENIE

P. S. obwiniony zostało o to, że w dniu 5 września 2015 r. ok. godz. 01:50 w Ł., na wysokości nr 10 Al. (...), będąc osobą nadzorującą roboty sygnalizacyjne na III O. trasy WZ, zagroził bezpieczeństwu ruchu w ten sposób, że wbrew obowiązkowi nie oznaczył w sposób odpowiadający wymaganiom i łatwo dostrzegalny zarówno w dzień jak i w porze nocnej, przedmiot (znak drogowy) w wyniku czego kierujący samochodem m-ki S. (...) o nr rej. (...) wjechał w ubytek w nawierzchni i uszkodził pojazd, tj. o czyn z art. 84 kw.

Wyrokiem z dnia 22 czerwca 2016 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi XVII Wydział Karny:

1. obwinionego P. S. u niewinnili od popełnienia zarzucanego mu czynu;
2. koszty postępowania przejął na rachunek Skarbu Państwa;

Apelację od powyższego wyroku wniósł pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego Z. W. (1) zaskarżając wyrok w całości na niekorzyść obwinionego P. S.. W apelacji zarzucono wyrokowi na podstawie art.427§1 i 2 kpk oraz:

1) art.438 pkt.3 kpk błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść tego orzeczenia a polegający na pominięciu przez Sąd faktu, iż w czasie zdarzenia na przedmiotowym odcinku jezdni nie było zabezpieczenia w postaci znaku ostrzegawczego U-3c, co bezpośrednio doprowadziło do wjechania przez oskarżyciela posiłkowego w niezabezpieczony wykop znajdujący się na jezdni, która to okoliczność jest bezsporna i wynika ze zgromadzonych w sprawie dowodów;

2) art.438 pkt.2 kpk obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia tj. art.7, art.366 §1 kpk, art.424 §1 pkt.1 kpk polegający na dowolnej ocenie dowodów, wykraczającej poza ramy zasady swobodnej oceny dowodów, w szczególności:

- uznaniu dowodów z zeznań świadków S. S., M. K., Arka K. i S. C. oraz wyjaśnień P. S. za wiarygodne, podczas gdy zeznania i wyjaśnienia te pozostają w sprzeczności z ustaleniami funkcjonariuszy Policji, którzy wykonywali czynności na miejscu zdarzenia i potwierdzili brak zapory – znaku drogowego U-3c, poza tym świadkowie ci są pracownikami obwinionego, a zatem są w stanie podległości służbowej i finansowej od obwinionego, co czyni ich zeznania mało obiektywnymi,
- uznaniu zeznań oskarżyciela posiłkowego za niewiarygodne, podczas gdy są one poparte obiektywnymi dowodami sporządzonymi przez funkcjonariuszy Policji, bezpośrednio na miejscu zdarzenia, z których to dowodów wynika, że nie było znaku drogowego U-3c, który to znak miał kluczowe znaczenie dla uniknięcia omyłkowego wjazdu do wykopu,
- niewyjaśnieniu w uzasadnieniu wyroku dlaczego dowody obiektywne, wytworzone przez funkcjonariuszy Policji nie mają waloru wiarygodności, zaś subiektywne w postaci zeznań świadków S. S., M. K., Arka K. i S. C. oraz wyjaśnień P. S., są ocenione jako wiarygodne (co pozostaje w sprzeczności z zasadami logiki, doświadczenia życiowego i wskazaniem wiedzy),
- odstąpienie przez Sąd od przeprowadzenia niezbędnych dowodów w sprawie,
- odstąpienie od ustalenia, jaki wpływ na spowodowanie zdarzenia miał brak zapory – znaku drogowego U-3c, gdyż w uzasadnieniu wyroku okoliczność tę pominięto,
- pominięcie faktu, iż w sposób obiektywny obwiniony nie wykazał, że na miejscu wypadku stały wszystkie wymagane i ustalone w TOR znaki drogowe, w tym znak U-3c,

W apelacji pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego wniósł o uchylenie wyroku i skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego nie zasługuje na uwzględnienie.

Dokonując kontroli instancyjnej zaskarżonego wyroku należy stwierdzić, iż sąd rejonowy w sposób rzetelny i kompletny zebrał materiał dowodowy, wnikliwie go rozważył, a stanowisko swoje czytelnie uzasadnił. Dokonana ocena dowodów poprzedzona została ujawnieniem na rozprawie w całości okoliczności mogących mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia i poczyniona z uwzględnieniem zasad wiedzy i doświadczenia życiowego. Jest oceną swobodną i jako taka pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k.

Sąd rejonowy przeprowadził analizę zgromadzonych dowodów, odnosząc się do okoliczności mogących stanowić podstawę ustaleń faktycznych.

Tok rozumowania sądu rejonowego przedstawiony w pisemnych motywach wyroku jest jasny i poprawny logicznie, nie zawiera sprzeczności i dwuznaczności, zaś wywiedzione wnioski oparte zostały w całości na wynikających z materiału dowodowego przesłankach.

Odmienne ocena materiału dowodowego prezentowana przez pełnomocnika w apelacji, niż ta której dokonał sąd pierwszej instancji, stanowi ilustrację własnego poglądu i nie może stanowić podstawy zasadnego zarzutu apelacyjnego. Niezależnie już od tego, że skarżąca w gruncie rzeczy nie przedstawia rzeczowych argumentów (bądź powołuje je niezgodnie z osnową faktyczną orzeczenia) podważających zasadność rozstrzygnięcia w aspekcie procesowym bądź materialnoprawnym.

W kontekście stawianych zarzutów w pierwszej kolejności podnieść należy, że wbrew twierdzeniu skarżącej, sąd rejonowy wcale nie domówił wiary wskazywanym „dowodom obiektywnym”. Sąd rejonowy nie ustalił bowiem, że w chwili zdarzenia znak U-3c był zainstalowany najezdni. Przeciwnie, w chwili przyjazdu ogniwa policyjnego, na wysokości wlotu ul. (...), nie było zapory sztywnej poziomej, co ustalono na podstawie zeznań funkcjonariuszy policji.

Niejako osią apelacji pełnomocnika jest próba wykazania, że „pominięcie” przez sąd rejonowy braku na jezdni znaku drogowego U-3c powoduje, że związek przyczynowo- skutkowy między owym faktem, a zaistnieniem zdarzenia pozostał nierozważony, zaś to właśnie ów brak stanowił bezpośrednią przyczynę wjechania przez oskarżyciela posiłkowego na obniżony fragment jedni (w efekcie doprowadzając do uszkodzenia pojazdu).

Fakt ten w oczywisty sposób wbrew twierdzeniu pełnomocnika nie został pominięty, a wzięty pod uwagę i oceniony w aspekcie zasadności stawianego zarzutu odniesieniu do pozostałych zebranych w sprawie dowodów.

Rzecz jednak w tym, że wykazany brak występowania znaku pozostawał bez wpływu na wyrażoną przez sąd pierwszej instancji, negatywną ocenę zasadności zarzutu. I to tak z punktu widzenia zawinienia obwinionego za taki stan rzeczy, jak i niewyczerpania tym znamion przedmiotowych.

Z korespondujących z wyjaśnieniami obwinionego zeznań świadków S. S. jak i S. C. wynika, że obwiniony jako właściciel firmy, ustanowił odpowiednie służby odpowiedzialne za oznakowanie i kontrolowanie miejsca robót. Oznakowanie to - co należy szczególnie podkreślić wobec poczynionych ustaleń, zgodne było z założeniami tymczasowej organizacji ruchu załączonym do akt (k – 45). Pracownicy obwinionego kilka razy w ciągu dnia kontrolowali prawidłowość oznakowania.

Nie została ustalona w chwili zdarzenia (w braku dowodów) przyczyna usunięcia znaku U-3c, niemniej fakt jego wcześniejszego zainstalowania potwierdził także świadek M. I..

Skarżący nie kontestował w apelacji zasad organizacji pracy, pod kątem zarzucanego (z punktu widzenia ciężących na obwinionym jako organizatorze robót obowiązków) zaniedbania przez obwinionego zabezpieczenia obszaru pracy jego przedsiębiorstwa. Żaden powołany przez strony dowód nie zaprzeczył zeznaniom wskazanych wyżej świadków.

W ustalonych warunkach zasady pracy przy zabezpieczeniu robót nie dają podstaw do stwierdzenia, że zostały one zorganizowane w sposób nierespektujący ciężących na oskarżonym obowiązków dokonania owych zabezpieczeń w sposób zgodny z założeniami Tymczasowej Organizacji (...) na tym odcinku drogi i ich kontrolowania.

Niezależnie od powyższego należy podnieść, iż dokument Tymczasowej Organizacji (...) i nie przewidywał konieczności użycia znaku U-3c, natomiast jako znaki zabezpieczające znaki U-21 lub U-20a w zależności od techniki zabezpieczenia robót.

Ustalono, iż wydzielenia pasa jezdni przeznaczanego do użytku dokonano zgodnie z planem poprzez ustawienie znaku U-21b, a przed skrzyżowaniem z ulicą (...) znaków A-14 i A-12b. Znaki te były dobrze widoczne i stanowiły czytelny sygnał dla kierującego pojazdem na tej części jezdni od strony wschodniej o dopuszczalnej do użytkowania jej części.

Nadto jak wynika to z materiału dowodowego wjazd na fragment jezdni na który wjechał oskarżyciel posiłkowy dodatkowo utrudniony był stojącą paletą z elementami betonowymi.

Z powyższego wynika, że nie można uznać występującego oznakowania i to nawet przy braku znaku U-3c jako niezgodnego z zasadami Tymczasowej Organizacji (...) i zagrażającego bezpieczeństwu w ruchu. Nie zostały wyczerpane także przedmiotowe znamiona zarzucanego obwinionemu wykroczenia.

W realiach niniejszej sprawy nasuwa się wniosek, iż do zdarzenia doszło jedynie wskutek niezachowania należytej uwagi przy kierowaniu pojazdem przez Z. W. (2).

Apelująca, oprócz stawiania gołosłownej tezy, że sąd rejonowy nieprawidłowo ocenił zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, nie dostarczyła argumentów ilustrujących przekroczenie granic oceny dowodów przez sąd rejonowy.

Z uwagi na wymienione wyżej okoliczności sąd odwoławczy nie znalazł podstaw do uwzględnienia apelacji i dlatego utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Z uwagi na wynik postępowania odwoławczego kosztami za nie obciążono oskarżyciela posiłkowego.